

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobců: **a) M. B. M.**, nar. ..., **b) nezl. G. S.**, nar. ..., **c) nezl. K. S.**, nar. ..., **d) nezl. N. S.**, nar. ..., všichni státní příslušnost Irák, zajištěných v ZZC Bělá, Jezová 1501, Bělá pod Bezdězem, zastoupených Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových kontrol, pátrání a eskort, se sídlem Svatopluka Čecha 7, Hodonín, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 19.3.2017, č.j. KRPB-68938-22/ČJ-2017-060023-50A,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje odboru cizinecké policie, oddělení pobytových kontrol, pátrání a eskort, ze dne 19.3.2017, č.j. KRPB-68938-22/ČJ-2017-060023-50A **se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalobcům se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobci se žalobou domáhají zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 2017, KRPB-68938-22/ČJ-2017-060023-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobců ve smyslu § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 32 dnů, tj. od 13. 3. 2017 do 19. 4. 2017, a to za účelem jejich předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí podané z důvodu jeho nezákonnosti žalobci namítají následující důvody. Žalobci předně odkázali na čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Z něj plyne, že v rámci dublinského řízení nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do země, v níž azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů sebou nesou riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení dle čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalovaný zkoumal podmínky a systematické nedostatky v azylové proceduře a reálnost předání žalobců. Svou úvahu však opřel o skutečnost, že mu není známo, že by ministerstvo vnitra či jiný ústřední orgán státní správy nebo některý z výkonných orgánů Evropské unie vydal závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo nedodržování minimálních standart ochrany základních lidských práv. Žalobci s argumentací žalované nesouhlasí, neboť v Bulharsku dochází k vážným nedostatkům v oblasti azylového řízení a v přijímacích podmínkách žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, které představují porušení základních lidských práv a svobod. Organizace Human Rights Watch ve své zprávě ze dne 18. září 2014 poukázala na porušování zásady non-refoulement ze strany bulharských státních úřadů v případě žadatelů o udělení mezinárodní ochrany ze Sýrie. Někteří žadatele byli i vystaveni fyzickému policejnímu násilí. Dlouhodobě pak upozorňuje na špatné zacházení se žadateli o udělení mezinárodní ochrany. V lednu roku 2014 UNHCR vyzval státy vázané Dublinským nařízením, aby pozastavily transfery do Bulharska. UNHCR přitom poukázal na odepření přístupu žadatelů o mezinárodní ochranu k základním službám (potravin, zdravotní péče apod.) a rovněž na odepření přístupu k efektivnímu posouzení žádosti azyl. I mezinárodní nevládní organizace ECRE (European Council on Refugees and Exiles) vyzvala v roce 2014 k pozastavení transferů do Bulharska. Poukázala přitom na nevyhovující podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu, a to i rodin s malými dětmi. K obdobnému závěru dospěla i delegace poslanců Evropského parlamentu (dále jen EP), která rovněž v roce 2014 vyzvala členské státy, aby nevracely žadatele o mezinárodní ochranu do Bulharska právě s odkazem na nevyhovující podmínky ve střediscích pro žadatele o azyl. Žalobci dále poukázali na skutečnost, že přemístění žadatelů do Bulharska bylo s ohledem na systematické problémy v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a přijímacích podmínkách žadatelů pozastaveno většinou členských států, mimo jiné i Belgií a Dánskem. Žalobci upozornili i na revidující stanovisko UHNCR z dubna roku 2014, kde bylo shledáno zlepšení podmínek v Bulharsku a zrušena předchozí výzva o nenavracení do Bulharska. Současně však bylo apelováno na členské státy, aby prováděly individuální posouzení konkrétních případů navrácených žadatelů, a to zejména ve vztahu ke zranitelným skupinám. UNHCR také konstatoval přetrvávání závažných nedostatků v bulharském azylovém systému, pro které mohou existovat důvody nepřemísťovat určité skupiny osob, obzvláště osoby se specifickými

potřebami nebo zranitelné osoby. Dle žalobců žalovaný neprovedl individuální posouzení, ačkoliv se v jejich případě jedná o zranitelnou skupinu žadatelů, tj. ženu s malými dětmi. Nezbytnost individuálního posouzení přitom zdůrazňuje i judikatura evropských soudů (ESLP v případě Tarakhel z roku 2014 či Soudní dvůr Evropské unie v případě C.K. a další z února 2017). V otázce zajištění odkázali i na řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Závěrem k této námitce uvedli, že nemožnost jejich předání plyne nejenom ze systematických nedostatků v Bulharsku ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, ale i z přijímacích podmínek v Bulharsku, které znemožňují jejich předání z hlediska závazků České republiky plynoucích z čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, a to s ohledem na jejich individuální situaci a extrémní zranitelnost malých dětí vyžadujících zvláštní ochranu a záruky.

Dále žalobci namítali, že nemělo být přistoupeno k zajištění rodiny s nezletilými dětmi, a to s ohledem na jejich věk a zranitelnost. Délka zajištění je pak v rozporu se závazky dle čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Zajištění dětí ani není v nejlepším zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, přičemž jsou k dispozici alternativní opatření. Žalobci poukázali na rozsudky ESLP (rozsudek ze dne 12. července R.M. a ostatní proti Francii, č. 33201/11, ze dne 12. července 2016 ve věci A.B. a ostatní proti Francii, č. 11593/12 a z téhož dne C.C a V.C. proti Francii č. 76491 a A.M. a ostatní proti Francii č. 24587/12). Dle uvedené judikatury již doba 7 dnů stačí k tomu, aby podmínky, které by po krátkou dobu byly udržitelné, představovaly pro děti tak nízkého věku zacházení v rozporu s čl. 3. Délka zajištění stanovené v případě žalobců je více než 4 násobná, a tudíž jednoznačně představuje porušení čl. 3. Žalovaný se pak rovněž nevypořádal s existencí alternativy k zajištění. Nejvhodnější alternativou je přitom možnost přemístění rodiny do pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, které splňuje stejné účely a je adekvátnější k pobytu rodin s malými dětmi. Žalobci odkázali na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2015, č.j. 1 Azs 39/2015-28 a rozsudek zdejšího soudu ze dne 3.11.2016, sp. zn. 41 A 71/2016.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že dle veřejně dostupných zdrojů transfery do Bulharské republiky probíhají, a to i z ostatních členských států EU. Současně žádá z vrcholných institucí EU moci zákonodárné či soudní k této zemi nezaujala postoj srovnatelný s postojem zaujatým v roce 2016 např. k Maďarské republice. Rovněž tak na veřejně dostupných webových stránkách AIDA, European Asylum Support Office, Global Detention Project nejsou zveřejněny informace dokládající existenci systematických nedostatků ve smyslu čl. 3 Dublinského nařízení. Naopak lze nalézt zprávy kladně hodnotící přístup bulharských orgánů k žadatelům o mezinárodní ochranu.

Žalovaná dále uvedla, že ubytování žalobců ad b) až c) s matkou je pro ně tím nejlepším možným řešením a zvolený postup odpovídá nejlepšimu zájmu nezletilých žalobců, tak jak jej stanoví čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ke stejnému názoru dospěl i NSS ve svém rozsudku č.j. 4 Azs 115/2014-37, ve kterém konstatoval, že „[u]bytováním nezletilých dětí stěžovatelů b/ a c/, v Zařízení pro zajištění cizinců nedošlo ke zbavení jejich osobní svobody a nemohlo tak dojít k porušení čl. 5 Úmluvy. Současně nemohlo dojít ani k porušení práva na rodinný život podle čl. 8 Úmluvy. Jedinou alternativou vůči umístění stěžovatelů b/ a c/ v zařízení pro zajištění cizinců by bylo jejich oddělení od stěžovatele a/ (jejich otce) a jejich ponechání bez přístřeší a bez finančních prostředků. Žalovaná tedy v souladu s nejlepším zájmem dětí umístila všechny stěžovatele společně do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, která umožňuje pobyt rodiny s dětmi.

Zajištění rodičů nezletilé osoby ostatně připouští i rozsudek NSS č.j. As 103/2011-54, kterým ve své žalobě argumentují žalobci. Dále uvedeno, že v rozsudku NSS ze dne 17.7.2016, č.j. 1 Azs 39/2015-56 je uvedeno: „K okolnostem, kdy je spolu se zajištěnými rodiči do zařízení pro zajištění cizinců umísťováno i dítě, se několikrát vyjádřil ESLP, zejm. v rozsudku ze dne 19.1.2009 ve věci *Muskhadzhiyeva proti Belgii* a v rozsudku ze dne 19.1.2012 ve věci *Popov proti Francii*. V obou těchto rozhodnutích, skutkově velmi podobných nyní projednávané věci, se ESLP podrobně zabýval umístěním nezletilých dětí do detenčních zařízení spolu s jejich zajištěnými rodiči. Zákonnost takové situace soud a priori nevyločil, avšak přípustnost takového opatření odvozoval mimo jiné od podmínek panujících v zařízení pro zajištění pro pobyt nezletilých dětí. V rámci přezkumu vhodnosti zařízení pro tam umístěné nezletilé dítě ESLP dospěl k závěru, že je třeba posoudit, zda jde o zařízení obývané primárně dospělými osobami a jestli je v něm silně patrná přítomnost policie. Pozornost věnoval také celkové atmosféře v zařízení (hřiště, dětem přizpůsobené prostory...) a zda v něm probíhají aktivity, které děti zaměstnávají“.

Žalovaná má zato, že umístění nezletilých žalobců v Zařízení není v rozporu s jejich nejlepším zájmem. Jejich ponechání mimo zařízení by bylo s ohledem na jejich věk, a skutečnost, že se na území ČR nenachází žádný jejich příbuzný ani jiná osoba, která by se o ně mohla vhodným způsobem postarat, zcela nemožné. V zařízení jsou zajištěným a umístěným klientům poskytovány s ohledem na jejich specifické potřeby a požadavky sociální a psychologické služby, častokrát za pomoci úzké spolupráce psychologa a sociálního pracovníka. Poskytování sociálních služeb je zaměřeno zejména na zranitelné skupiny osob, tedy i na osoby se zdravotním postižením či duševní poruchou, a to jak v rovině zprostředkovatelné, tak i diagnostické, informační a poradenské, aby byl zajištěn efektivní a humánní způsob podpory takového klienta a jeho rozvoj a podporována schopnost jeho adaptace na nároky a podmínky situace a prostředí. To se týká i poskytovaných psychologických služeb.

Samo zařízení je dostatečně přizpůsobeno pro pobyt nezletilých dětí. Žalovanému správnímu orgánu je z jeho úřední činnosti známo, že jsou rodiny pobývající v zařízení ubytovány v samostatném pokoji s vlastním sociálním zařízením a jídelním koutem. Pokoje si umístění mají uklízet sami, sami si tedy vytváření nejužšího prostředí, ve kterém dočasně žijí. Pokud si pokoj neuklízí, provede základní úklid (vytření podlahy) úklidová služba. Úklidová služba uklízí společně prostory a sociální zařízení. Umístění mají možnost volného pohybu, včetně vymezených venkovních prostor denně do 23.00 h., kdy se hlavní vchod budovy uzavírá. I v noční době se mohou volně pohybovat po celé budově. Rodiny mají možnost vzájemně se navštěvovat, děti si mohou společně hrát. Děti mohou i se svými rodiči uvnitř budovy navštěvovat dětské centrum, mohou případně využít ve venkovních prostorách areálu dětské hřiště, kde jsou pro využití menších dětí umístěny skluzavky, prolézačky, houpačky a pískoviště. K dispozici jsou i služby pedagoga, volnočasových aktivit. Rodičům i jejich dětem jsou dále běžně k dispozici cizojazyčná knihovna, čajovna, tělocvična a výtvarná dílna. Žalobci jsou ubytováni v části zařízení, které je určeno pouze pro rodiny, případně samostatné ženy. A jsou tedy odděleni od části zařízení, ve které pobývají samostatní muži. Policie ČR provádí ostrahu pouze vně Zařízení.

Žalovaná pak uvedla, že je třeba říci, že jsou to především rodiče, kteří by v prvním řadě měli dbát na nejlepší zájem svých nezletilých dětí. Byla to právě žalobkyně, která svým jednáním své nezletilé děti vystavila této nelehké životní situaci, ve které se nyní nachází. Místo toho, aby vyčkali do konce azylového řízení v pobytovém středisku v Bulharsku či

Maďarské republice, kde jim již žádné pronásledování jistě nehrozilo, tak pokračovala i za pomoci převaděčů dále ve své nelegální cestě. Přitom ji muselo být zřejmé, že sebe i své děti tímto jednáním vystavuje riziku možných sankcí, které při jejich odhalení příslušné orgány vůči nim uplatní.

Žalovaná se pak vyjádřila i k rozsudku ESLP R.M. a ostatní proti FRA č. 33201/11. V rozsudku není možnost zajištění a priori vyloučena a je připuštěna jako poslední prostředek pro případ, že nelze využít jiná opatření. Sice bylo shledáno porušení čl. 5 Úmluvy, avšak z důvodu, že se francouzské orgány vůbec nezabývaly alternativními možnostmi k zajištění. Rovněž tak v rozsudku A.B a ostatní proti Francii č. 11593/12 soud konstatoval nedostatečné prozkoumání alternativ k zajištění, neboť stěžovatelé v průběhu řízení předložili potvrzení o možnosti zajištění jejich ubytování příbuznými. Navíc se nejednalo o situaci tranzitní migrace. Žalovaná se rovněž zabývala možnostmi alternativ ve smyslu § 123 b zákona o pobytu cizinců. Dále doplnila, že v minulosti došlo k umístění několika rodin do Příjímacího střediska pro cizince v Zastávce u Brna, avšak stalo se tak jen z důvodu naplnění kapacity zařízení v období roku 2015.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Primárně se soud zabýval okruhem účastníků soudního řízení na straně žalobců. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54 a ze dne 17.4.2014, č.j. 2 Azs 58/2014-28) a správního spisu jednoznačně vyplývá, že přestože nedošlo k omezení osobní svobody nezletilých dětí žalobců, byly zcela správně účastníkem řízení o zajištění rodičů (žalobců ad a) a ad b). Dle závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených ve výše uvedených rozhodnutích při rozhodnutí o zajištění rodičů, mohou být přímo dotčeny na svých právech na rodinný život jejich nezletilé děti, o které tito cizinci fakticky pečují. Takové děti jsou proto účastníky řízení o zajištění jejich rodičů na základě § 27 odst. 2 správního řádu, neboť mohly být těmito rozhodnutími přímo dotčeny na svém právu na rodinný život. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že žalobcům ad c), ad d) a ad e) svědčí aktivní žalobní legitimace dle § 65 odst. 2 s.ř.s.

Dle názoru soudu řízení o zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců nelze zaměňovat s řízením dublinským či jiným řízením vedeným s cizincem v režimu zákona o pobytu cizinců (např. řízení o povinnosti opustit území) či v režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (typicky řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany). Základními specifiky tohoto řízení jsou rychlost a bezodkladnost rozhodování, kterážto neumožňují provádění složitějšího dokazování. Je třeba reflektovat, že účelem řízení o zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců není s konečnou platností posoudit, do kterého členského státu bude cizinec na základě kritérií obsažených v Dublinském nařízení předán, či dokonce, zda k předání skutečně dojde, ale pouze zabezpečit, že cizinec vyčká výsledku dublinského řízení, v jehož závěru teprve může (ale rovněž nemusí) dojít k vydání rozhodnutí o předání cizince do jiného členského státu EU (k tomuto viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, dostupné na www.nssoud.cz). Krajský soud si je rovněž vědom toho, že aby mohlo být zajištění realizováno, musí směřovat k legitimnímu cíli, z čehož pak lze dovodit, že již ve fázi rozhodování o zajištění je nezbytné do jisté míry posuzovat též potencialitu předání cizince do dotčeného členského státu. Touto problematikou se v nedávné době podrobně zabýval i NSS, zejména pak v rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27 (obdobně rozsudek ze dne 14. 9. 2016, č. j. 7 Azs 115/2016-26, oba dostupné na www.nssoud.cz), v němž zdůraznil, že „[p]ři posuzování

otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu, povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. ‘ Případnou existenci systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti. ‘

Žalobci v žalobě namítali, že žalovaný měl v jejich případě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Dublinského nařízení pro systematické nedostatky azylového řízení v Bulharsku, neboť jim zde hrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení, pobývání v nedostatečných materiálních podmínkách. Současně poukázali i na určité systémové nedostatky azylového řízení (odepření přístupu k efektivnímu posouzení jejich žádosti). V této souvislosti poukázali na zprávy mezinárodních organizací, zejména na zprávu UNHCR z dubna roku 2014.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný si byl své povinnosti zkoumat podmínky azylového řízení státu, do něhož má být cizinec za běžných okolností dle shora uvedených kritérií přemístěn, vědom. V souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení se proto zabýval skutečností, zda v případě Bulharska neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení, pro které by byl oprávněn rozhodnout sám o posouzení žádosti žalobce bez ohledu na kritéria stanovená Dublinským nařízením. V této souvislosti konstatoval, že *na úrovni Evropské unie, jejích výkonných orgánů, či Evropského soudního dvora a ESLP dosud nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy, jež by zmiňované nedostatky azylového řízení v Bulharsku deklarovalo. Dle žalovaného ani UNHCR aktuálně nepožaduje, aby se členské státy EU zdržely transfery žadatelů o azyl do Bulharska.*

Soud k věci uvádí, že v posuzovaném případě nelze odhlédnout od toho, že UNHCR sice v posledním stanovisku z dubna roku 2014 shledal významné zlepšení podmínek i přístupu Bulharska k žadatelům o mezinárodní ochranu, přitom však členské státy upozornil, že by měly individuálně posuzovat konkrétní případy žadatelů, jež patří ke zranitelným skupinám. Nezletilé osoby, osamělí rodiče s nezletilými dětmi přitom patří do zranitelných skupin (např. čl. 20 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 20199/95/EU ze dne 13. Prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany). Pro účely Dublinského nařízení je situace nezletilé osoby, která doprovází žadatele a splňuje definici rodinného příslušníka, což v posuzovaném případě nebylo zpochybněno, neoddelitelná od situace žadatele o mezinárodní ochranu. Konkrétní záruky pro nezletilé osoby jsou pak upraveny v čl. 6 Dublinského nařízení. Obecné posouzení podmínek v Bulharsku by bylo možno považovat za dostatečné, pokud by se v posuzovaném případě nejednalo o zranitelnou skupinu osob, kdy je dle doporučení UNHCR provést individuální zcela konkrétní posouzení,

tj. pokud by bylo rozhodováno toliko o zajištění samotné žalobkyně, kterou by nedoprovázely její děti. Nelze totiž pominout, že v případě žalobců ad b) až c) se jedná o velmi malé děti ve stáří jednoho až téměř tří let. Žalovaný však takovou skutečnost ve svém posouzení nezohlednil. S ohledem na takto nízký věk dětí se měl zabývat podmínkami, včetně možnosti zajištění a dostupnosti lékařské péče v přijímacích střediscích, tj. i tím, zda jsou uzpůsobeny věku dětí a bude jim umožněno zůstat společně s jejich matkou. Je třeba se tedy zabývat tím, zda v případě navrácení žalobců do Bulharska bude s nimi zacházeno způsobem zohledňujícím věk dětí. Soud zde odkazuje i na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 1. června 2015, č.j. 49 Az 56/2015-41 a Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. června 2016, z nichž rovněž plyne požadavek individuálního posouzení podmínek v Bulharsku ve vztahu ke zranitelným skupinám. Ze zahraniční judikatury pak rozsudek Haagského soudu ze dne 13.5.2016, č. 16/7663 a 16/7665, který byl potvrzen rozhodnutím Státní rady ze dne 15. července, č.j. 201603752/1/V3 je třeba podrobněji zkoumat podmínky v Bulharsku. V rozhodnutí je rovněž upozorněno na skutečnost, že hygienické podmínky v detenci jsou špatné, detence jsou přeplněné apod. I dle článků dostupných na internetu jsou žadatelé o mezinárodní ochranu nespokojeni s podmínkami panujícími např. v uprchlickém táboře ve městě Charmanli na jihu Bulharska (článek *Migranti se bouří v Bulharsku i v Řecku* ze dne 24. října 2016, dostupné na www.novinky.cz a článek *Bulharská policie nasadila při nepokojích v uprchlickém táboře vodní děla* ze dne 30.8.2016, dostupné na www.zpravy.cz). Dále i vyjádření eurokomisaře pro digitální ekonomiku a společnost Gunther Oettinger, které bylo citováno v článku - *Kdyby se sjednotilo azylové právo a dávky, nebyly by nutné kvóty, řekl eurokomisař*, dostupné na www.novinky.cz. Ve vyjádření eurokomisař uvedl: „Znamená to, že bychom museli z evropského rozpočtu silněji podporovat země jako Bulharsko a Řecko, kde jsou životní poměry žadatelů o azyl takřka neúnosné.“ I z těchto informací lze usuzovat na skutečnost, že v případě zranitelných skupin nestačí jen obecné zhodnocení provedené žalovaným, ale je třeba se podrobněji zabývat podmínkami přijetí takových žadatelů o mezinárodní ochranu.

S ohledem na skutečnost, že soud jako důvodnou posoudil první žalobní námitku a zrušil rozhodnutí o zajištění, což mělo vést k ukončení zajištění (§ 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců) považoval za nadbytečné se zabývat namítanou nepřiměřenou délkou zajištění či existencí alternativních opatření k zajištění z důvodu rozporu s nejlepším zájmem dětí.

V. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1, věty první s.ř.s. Soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný neměl ve věci úspěch a žalobcům nevznikly žádné doložitelné náklady.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. dubna 2017

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová